

πενίαν. Κατήντησαν δὲ οἱ ζῶντες νὰ ζηλεύωσι τοὺς νεκροὺς.

★

Τὰ ἔτη παρήρχοντο κατάμαυρα διὰ τὰ ἀτυχή παιδία. Ἐν τούτοις, ὁ Τζοβάνι ἡδυνήθη νὰ διέλθῃ τὰς πρώτας σπουδὰς του εἰς τὸ Κολλέγιον τῶν Σκολόπι εἰς Οὐρμπινο καὶ εἰς Ρίμινι, ὅπου ἐσπούδασεν ὑπὸ τὴν καθηγεσίαν τοῦ δόκτορος Κάρλο Τονίνι. Τελειώσας τὰς πρώτας σπουδὰς διηγωνίσθη ὅπως διὰ κληροδοτήματος συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του. Ἐπιτυχὼν εἰς τὸν διαγωνισμόν μετέβη εἰς Βολωνίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐν τῇ φιλολογικῇ σχολῇ, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰδασακε τότε ὁ Καρδοῦτσι.

Ὁ Καρδοῦτσι ἐξέτιμῃσε τόσον τὸν χαρακτήρα τοῦ Πάσκολι, ὥστε τὸν ἐθεώρει μετὰ τὸν Σεβερίνον Φερράρι, ἔτερον προσηλὴ μαθητὴν του, ὡς τὸν ἄριστον.

Λαβὼν τὸ πτυχίον του ὁ Πάσκολι προωρίσθη διὰ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἔφερε μεθ' αὐτοῦ εἰς Βολωνίαν τὰς δύο μικροτέρας ἀδελφάς του.

Πράγματι τὰ δύσκολα ἔτη εἶχον παρέλθῃ καὶ ὁ μισθὸς τοῦ κα'ηγητοῦ Πάσκολι ἤρχισεν νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς μικρᾶς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκόμη ἔμεναν ὡς ὄνειρον ἡ θλιβερά ἀνάμνησις τῶν προσφιλῶν ἀποβιωσάντων γονέων καὶ ἀδελφῶν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Πάσκολι ἐπέδωκε εἰς τὴν ποίησιν περιπακνόμενος ἀνὰ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ λύκεια τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰ ὁποῖα διωρίζετο.

★

Τὸ ποιητικὸν του ἔργον εἶνε μνημειώδες ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς ποιητικὰς συλλογὰς Μυρίκα, Ποιημάτια, Δεύτερα ποιημάτια, Ἀσματα τοῦ Καστελθέκιο, Ὠδαὶ καὶ Ὕμνοι, Ἰταλικά Ποιήματα. Μεταξὺ τῶν

κλασικῶν ἔργων του λατινικῆς γλώσσης διακρίνονται δύο ὡραιότατα ἀνθολογία λυρικῆς καὶ λατινικῆς ἐποποιίας· «Ἡ Ρωμαϊκὴ Λύρα» καὶ τὸ «Ἔπος». Καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα κριτικῆς συνέγραψεν ὁ Πάσκολι, ἡ δὲ τελευταία του σύνθεσις εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ Βιργιλίου ὑπῆρξεν ὁ «Ὕμνος πρὸς τὴν Ρώμην», χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦ Δήμου τῆς Ρώμης.

Ὁ Τζοβάνι Πάσκολι ἦτο ὁ μεγαλειότερος Λατίνος ποιητὴς τοῦ κόσμου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου τῆς Ρώμης μέχρι σήμερον.

Μετὰ τὸν Κάτουλλον, μετὰ τὸν Ὁράτιον, μετὰ τὸν Βιργιλιον, εἶνε ὁ συνεχιστὴς τοῦ χρυσοῦ τῆς ποιήσεως αἰῶνος, ἡ μᾶλλον ὁ πλουτιστὴς καὶ τελειοποιήσας αὐτήν. Διὰ τῆς ιδιοφυίας του παρέλαβε τὴν γλῶσσαν καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ παρήκμαζε καὶ τὴν ἀνύψωσεν ἀκόμη μιαν βαθμίδα.

★

Εὐθύς ὡς ἐγνώσθη ὁ θάνατος του, ὁ πρότασις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης ἀνήγγειλε τὴν θλιβεράν εἰδήσιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλομήτορος, εἰς τὸν πρωθυπουργόν, εἰς τὸν ὑπουργόν τῆς Παιδείας καὶ συγκαλέσας τὴν Σύγκλητον ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν κηδεῖαν, ἥτις ἐγένετο δαπάναις τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὁ Δήμος τῆς Βολωνίας ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Πάσκολι πρὸς τὸν λαόν διὰ συγκινητικωτάτης προκηρύξεως.

Ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα κατεβίβασαν μεσίστιον τὴν σημαίαν των καὶ τὸ πένθος ὑπῆρξε γενικὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν Βολωνίαν, εἰς τὸ Λιβόρνον καὶ εἰς τὴν Λούαν.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΣΤΩΝ

Αἱ γενόμεναι εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνελθόν Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν ἀνακοινώσεις εἶνε αἱ ἑξῆς :

Πουλέ. Περὶ Ἰνδοκίνας κατὰ τὰς ἀρχαίας ἑλληνορωμαϊκὰς χαρτογραφίας. Πάρτλτερ. Περὶ τῆς ἀρχαίας γενεαλογίας τῶν Ἰνδῶν. Ἄνδερσεν. Δοκ. μια περὶ τῆς κριτικῆς τῶν κειμένων ἐν σχέσει πρὸς τὰς Γιατούγκα-Γκάτας καὶ συμβολὰς πρὸς τὴν λεξικογραφίαν Πάλι.

Ντάβιντ. Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ συλλόγου Πάλι ἀπὸ τοῦ τελευταίου Συνεδρίου. Μάκδοναλ. Περὶ τῆς συλλογῆς τῶν σανακριτικῶν χειρογράφων πρὸ μικροῦ ἀποκτηθέντων ὑπὸ τῆς Βιβλιοθήκης Μπόντλεον. Πουσέν Ντέ λὰ Βαλλέ. Περὶ τῶν ποιήσεων Μπασουβανλῶ. Σχράντερ. Περὶ Σουσουπταβάτα καὶ Τοριάβάτα.

Γ. Μπέζολ. Περὶ τῆς ἀστρολογίας τῶν Βαβυλωνο-Ἀσσυρίων. Κλάι. Περὶ τῶν Βαβυλωνίων Σίσικτου Τζίμερν. Περὶ τῶν ἀρχαίων Βαβυλωνιακῶν ἱερατικῶν ψαλμῶν. Μόρρις Ζάστρο. Ἰστορικὴ πληροφορία περὶ τῶν ἱερῶν Βαβυλωνιακῶν κειμένων. Λήμαν Χασούπ. Περὶ καταστάσεως τοῦ σώματος τῶν Χαλδαϊκῶν ἐπιγραφῶν. Κ. Ζόντ. Περὶ τινων ὀλίγων γνωστῶν Βασιλέων τῆς Βαβυλωνίας. Παπαγιαννόπουλος. Περὶ τινων ἐπιγραφῶν Ψαλμῶν.

Ντόρακ. Περὶ Μπακῆ καὶ Χαβίζ. Μπέκερ. Περὶ τῆς ἐν τῇ Κεντρῷ Ἀφρικῇ ἀποστολῆς τοῦ πρίγκηπος τοῦ Μεκλεμβούργου. Ἀχμέτ Ζεκὴ πασσᾶς. Περὶ τῆς βίβλου τῶν εἰδώλων τοῦ νῦν δημοσιευομένου ἐν Καίρῳ ἔργου τοῦ Ὑμν ἄλ Καλδ. Λουδ. Μασσινιόν. Περὶ τοῦ «Ἄννα Ἀλχάκ», τοῦ περιφύμου Μουσουλμανικοῦ ἐξορκισμοῦ. Νασελ Χέφουί βέης. Περὶ τῶν ἐπιγραφῶν

τῶν διαφόρων πλακῶν τῶν εὐρεθεισῶν ἐν Ὑεμένη, καὶ περὶ τῆς δυσαναλογίας μεταξὺ αὐτῶν πρὸς τὴν τότε λαοῦμένην γλῶσσαν τοῦ Κόσμου. Ἐπίσης περὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως ἔθνα ἐγεννήθη ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία.

Ἀχμέτ Ζεκὴ πασσᾶς. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ταρτάρων κατὰ τὴν ἱεράν αὐτῶν βίβλον.

Μπέας. Περὶ ἰουδαϊκῶν λειτουργικῶν κειμένων Ἑβραϊστικῶν γεγραμμένων. Λάμπροα. Περὶ νέων ἐγγράφων ἀφορώντων τὴν ἐν Κερκίρ συνάγωγην.

Ἀγγ. Κομπερνάτης. Περὶ τῆς ἀνατολικῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλληνικῶν θεαινῶν. Π. Χάουπτ. Περὶ Βαβυλωνιακῆς ἐπιγραφῆς ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Δαϊρφέλδ. Περὶ τῆς θρησκείας τῶν Ὀμηρικῶν Ἀγαιῶν. Β. Οὐσσάνι. Περὶ τοῦ κειμένου τοῦ Φλαβίου Ἰωσήφ πρὸ τοῦ Δ' αἰῶνος. Περνώ. Περὶ Ἀθηναϊκῆς προφορᾶς. Δαυίδ. Περὶ δύο ἀνεκδότων ἐπιγραφῶν τῆς Ἀσέβου.

Ἄντ. Μορφερράτος. Περὶ διπλωματικῶν ἐνεργειῶν Μανουήλ τοῦ Παλαιολόγου ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Περνώ. Περὶ Ἑλληνικῶν μεσαιωνικῶν ἀσμάτων. Καλίμαχος. Περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Κύρου Βέης. Περὶ τινος μεσαιωνικοῦ ἔπους ἐκ τῶν Κωδίκων τῶν Μετσώρων Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Σεμιράμιδος. Ν. Πολίτης. Περὶ τῆς σημασίας τῶν μαγικῶν χαρακτήρων ἐν ταῖς Σηθιαναῖς ἐπιγραφαῖς, τοῖς περιπτώσεως καὶ τῆς μαγικῆς βιβλίου. Θ. Βολίδης. Περὶ ἐπιγραφῶν τοῦ ὄρους Σινά. Ζορφάνιων. Περὶ τῆς χρονολογίας τῶν ζωγραφιῶν τοῦ Τοκάλι-Κυλίσ ἐς τῆς Καπαδο-

κίας, Κουκούλης. Περί τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου ὡς λαογράφου. Βέη. Περί τοῦ τοπογραφικοῦ καθορισμοῦ τοῦ Κάστρου τοῦ Ἀρακλόβου.

Γ. Χατζηδάκις. Περί τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ. Ρόνσεβαλ. Περί τῶν Τουρκικῶν τύπων ἐν τῇ δημόδει Ἑλληνικῇ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ ἰδίως τῆς Ἀδριανουπόλεως. Δεκαβάλλας. Περί τῶν τυμρώνων ἐν τῇ Νεοελληνικῇ. Καλλιμάχος. Περί τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεω, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα. Δανόν. Περί τῆς Ἑλληνοκριτικῆς φιλολογίας. Λάμπρος. Περί χειρογράφων τινῶν καὶ Ἀνατολικῶν εὐρημάτων ἐν Ἀθήναις. Ζάρζανος. Περί τοῦ φαινομένου τῆς ἀφομοιώσεως ἐν τῇ βορείῳ Ἑλληνικῇ. Μπούτουρας. Περί Νεοελληνικῆς γραμματικῆς καὶ Νεοελληνικῆς διαλεκτολογίας.

Κούν. Περί τοῦ Ἑλλήνος Σανσκριτιστοῦ Δημητρίου Γαλανοῦ.

Σράδερ. Περί τοῦ Σασσιτάντρα. Κ. Φόρμικ. Περί τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως τοῦ Βοδδα Κερίτα τοῦ Ἀσκαδόζα. Ερμάννος Μπέκ. Περί τῶν Ἰνδικῶν παραδόσεων.

Ἀχμέτ Ζεκὴ πασσά. Περί τῶν γενομένων προσπαθειῶν, ὅπως ἀναγεννηθῇ ἡ Ἀραβικὴ φιλολογία ἐν Αἰγύπτῳ καὶ περὶ τοῦ διλήμματος ἂν πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ δημοσίευσις τῶν ἀρχαίων κειμένων ἢ ἡ διόρθωσις αὐτῶν.

Μαχάφφου. Περί τοῦ ἂν ὁ Περικλῆς εἶπε ποτε εἰς

τοὺς Ἀθηναίους «Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐταλείας». Λέμαν Χάουπφ. Περί τοῦ Ἀργείου Φαίδωνος.

Ν. Α. Βέης. Περί τινος ἀποσπάσματος Μεσαιωνικοῦ χρονογράφου φέροντος σῆμα Μοναχοῦ.

Λορεντζάτος. Περί τῶν συνθέτων ἐν τῷ Κεφαλληνιακῷ ἰδιώματι.

Θεοχαρίδης. Περί τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Κολλεγίων ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἑλλήνας.

Καλλιμάχος. Περί τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας.

Μπούτουρας. Περί τοῦ Τσιτακισμοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Σνεζάρεφ. Περί τῆς κοίτιδος τῆς γεωγραφίας. Ν. Πολίτης. Περί Ἑλληνικῶν λαογραφικῶν ἐρευνῶν κατὰ τοὺς μέσους χρόνους. Χόμιελ. Περί τοῦ νεωστὶ εὐρεθέντος καταλόγου ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Βαβυλωνίας. Χάουπφ. Περί τῶν ξένων Βαβυλωνίων καὶ λέξεων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ περὶ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Μανασῆ.

Κουκούλης. Περί τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσῃς παρὰ τοῖς Μουσουλμανοῖς τῆς Κρήτης. Οἱ Γκράχαμ, Μπέλεϋ, Χόπκινς, Σδάϊζερ, Μουζάκ. Ὁμίλησαν περὶ ἑλληνικῆς ἐτυμολογίας. — Δανόν. Περί τῆς Τουρκικῆς ἐν τῇ Ἰουδαίῳ-ἰσπανικῇ γλώσσῃ.

Ι. Σβορώνος. Περί τῶν ἀποτυπωμάτων ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν τῶν Ἀθηναίων νομισμάτων.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῆς τέχνης, τὴν Ἰταλίαν, ἐννοοῦν ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν θέατρον ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τὸ τελειότερον ὅλων καὶ νὰ ἴσταιται εἰς ὕψος, τὸ ὅποιον δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ φθάσῃ ἡ νεωτέρα διεθνὴς τέχνη. Εἰς τὸ κατωτέρω ἀσθρον φαίνονται αἱ προσπάθειαι τὰς ὁποίας οἱ Ἰταλοὶ καταβάλλουν διὰ τὴν ἐγκλημάτισιν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

ΑΤΑ τὰς ἐορτάς, αἵτινες ἐτελέσθησαν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς Ἰταλικῆς ἀεσθητικῆς, εἶχε ληφθῇ ἀρχικῶς ἀπόφασις νὰ δοθῶν καὶ παραστάσεις κλασικῶν ἑλληνικῶν ἔργων.

Ἀνετέθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὸν Ἑκτορα Ρομανιόλι ἡ μετάφρασις τῶν «Βακχίδων» καὶ τοῦ «Κύκλωπος», δύο γνωστῶν ὑπερέχων τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδου.

Δυστυχῶς κατὰ τὰς ἐορτάς τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Τουρίνου δὲν κατορθώθη νὰ δοθῶν ἀπὸ σκηνῆς τὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα καὶ αἱ παραστάσεις περιωρίσθησαν εἰς τὰ τέτριμμένα ἔργα τῆς νεωτέρας σχολῆς «Σοκολατιέραν», «Ζωζέταν» κτλ.

Ἡδὲ ὅμως ὁ μεταφραστὴς τῶν ἑλληνικῶν τραγωδιῶν Ρομανιόλι καὶ ὁ διακεκριμένος ἡθοιοπὸς Γουσταῦος Σαλβίνι, συνεταίρισθέντες, ἀπεφάσισαν νὰ προδῶν εἰς τὸν καταρτισμὸν θιάσου διὰ τὴν παράστασιν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Θὰ ἀποτελεσθῇ τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου ἀπὸ μίαν τραγωδίαν τοῦ Αἰσχύλου, μίαν τοῦ Σοφοκλέους, δύο τοῦ Εὐριπίδου καὶ μίαν κωμωδίαν τοῦ Ἀριστοφάνους, δηλαδή ἀπὸ τὰς τραγωδίας: «Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας», «Ἡλέκτρα», «Βακχίδες», «Κύκλωψ» καὶ τὴν κωμωδίαν «Νεφέλαι».

Αἱ παραστάσεις θ' ἀρχίσουν μὲ τὰς «Βακχίδας» τῶν ὁποίων ἡ πρώτη θὰ δοθῇ εἰς τὸ ὑπαίθριον ρωμαϊκὸν θέατρον τοῦ Φιτζόλε, τὸ ὅποιον σώζεται σχεδὸν ἀκέραιον.

Εἰς τὸ ἴδιον θέατρον καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ὁ Γουσταῦος Σαλβίνι ἐσημείωσε κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὸν «Οἰδίποδα τύραννον» τὸν ὅποιον μετέφρασεν ἐπίσης ὁ Ρομανιόλι.

Αἱ «Βακχίδες» διεσκευάσθησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προσαρμόζωνται μὲ τὸ σημερινὸν θεατρικὸν περιβάλλον, διτηρήθησαν ὅμως τὰ ρυθμικὰ μέτρα τῶν χορικῶν ἀσιμάτων, τὰ ὁποία ἐτονίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περισωθείσης ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Αἱ «Βακχίδες», ὡς γνωστὸν, θεωροῦνται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα δράματα τοῦ Εὐριπίδου, προεξεῖ δὲ ἰδιαίτερος ἐντύπωσις εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ μύθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασίζεται. Εἶνε ἓνα εἶδος μυστηρίου τοῦ Διονύσου, εἰς τὸ ὅποιον ἀντανάκλῶνται ὅλαι αἱ φάσεις καὶ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Διονυσιακῆς λατρείας.

Ἡ γραφικότης, ἐννοεῖται, δὲν συντελεῖ ποσῶς εἰς τὸ νὰ χάσῃ τὸ ἔργον τὸν δραματικὸν του χαρακτήρα. Ἐνίοτε εἰς τὰ δραματικὰ ἐπεισόδια παρεμβάλλονται